

Quedar-se a casa

Els records més amargs de la meua adolescència tots tenen a veure amb la negativa paterna a deixar-me assistir a alguns actes que a mi em semblaven enormement transcendents, per un general, actes massius: des d'un concert multitudinari fins a una manifestació. Quedar-se a casa davant d'uns esdeveniments que tant la premsa com la propaganda magnificaven de tal manera era com sentir-se fora d'aquest món i allò em produïa una frustració profunda. Després, amb el pas dels anys i amb l'encadenament constant de successos de tota mena que se'ns presenten com a mai vistos, històrics, decisius i irrepetibles, aprens a relativitzar-ho tot. Observant-los des de la distància, comproves que com més s'allunyen en el temps més insignificants es veuen, i aquella importància que els hi vas donar en el seu moment ara et sembla exagerada o totalment immerescuda. Veus com, passats pel sedàs de la història, la majoria es queden en res.

Fent-me gran m'he fixat també en els medis que utilitzen, tant la premsa com la propaganda, per produir en tantes persones adultes i instruïdes aquell mateix impacte que em provocaven a mi quan era un adolescent desorientat. Veure com funciona el seu mecanisme i com origina el seu efecte em desvetlla una gran curiositat, però també em provoca una gran estupefacció i em deixa una mica afligit. Llavors m'adono que el més difícil és precisament no deixar-se endur per l'excitació i el més heroic és passar de tot. Recordo tots els que feien cors amb el Paco Ibáñez quan versionava la cançó de George Brassens sobre la mala reputació. Ara veig com molts dels que cantaven convençuts que «per la festa nacional es quedaven al llit igual, perquè la música militar mai els havia fet alçar» són els primers de cridar consignes i entonar càntics patriòtics com si aquella festa fos cada dia. Al cap dels anys, ves qui ho diria, són ells mateixos els que encolomen la mala reputació als que no seguim l'abanderat. Si en dona de voltes, la vida... Cap, però, que no hagués previst un altre cantautor clarivident, l'italià Franco Battiato, quan a la seva cançó "Bandiera bianca" ja deia «com n'és de difícil restar quiet i indiferent mentre al voltant tots fan soroll». No és fàcil, certament. Quan els crits i el rebombori imposen el pensament hegemònic, quedar-te a casa, quiet i impassible, és com militar a la resistència.

